

Arrest

nr. 217 484 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat EL KHOURY *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt ten aanzien van O. B. (verder: eerste verzoekster):

A. Feitenrelaas

U bezit de Nigeriaanse nationaliteit en u werd op 3 januari 1992 geboren te Benin City, in de staat Edo. U verklaart zowel tot de Edo, als de Benue tribe te behoren. Op 9 december 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten ten gevolge van problemen met uw grootvader en oom. 6 januari 2017 werd uw dochter V. O. (NN 17010620805) te Charleroi geboren.

Voor uw eerste verzoek werd op 30 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van het subsidiair beschermingsstatuut genomen. Op 28 april 2017 diende u een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 8 september 2017 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 april 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt u in hoofde van uw dochter een vrees voor vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Nigeria. U verklaart bij terugkeer naar Nigeria nergens terecht te kunnen daar uw grootmoeder is overleden. Tevens diende uw dochter op 20 april 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in (CG 18/16320).

Ook diende u op 26 maart 2018 een verzoek tot verblijfsmachtiging 9bis in.

Bovendien dient u ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: een medisch attest VGV op naam van O. Valérie (Dr. Daniel, dd. 22/01/2018), een medisch attest VGV op naam van O. B. (Dr. Daniel, dd. 22/01/2018), een medisch attest VGV op naam van O. Joy (Dr. Daniel, dd. 22/01/2018), een medisch attest op naam van O. Valérie (Dr. Daniel, dd. 17/10/2018), een begeleidende brief van uw advocaat Meester Van Vreckom van 29 maart 2018 en origineel paspoort (A07086243 – geldig van 7 januari 2016 tot 6 januari 2021), documenten met betrekking tot de door u aangevraagde 9bis en een psychologisch attest (Dr. Zapata, dd. 22/12/2017).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Er dient te worden vastgesteld dat u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) **onvoldoende elementen naar voor heeft gebracht, waaruit moet blijken dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.***

U gevraagd naar de redenen van uw tweede verzoek om internationale bescherming, verwijst u naar de vrouwelijke genitale verminking die uw dochter Valérie bij terugkeer naar Nigeria zou ondergaan. Wat deze vrees betreft, dient te worden verwezen naar de beslissing van uw dochter daar u geen eigen vrees voor vervolging koppelt aan de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van uw dochter (zie notities 1619525Z, p. 21-23 en 1816320, p. 11). U gevraagd wat voor uzelf de concrete gevolgen zouden zijn van de niet-besnijdenis van uw dochter, stelt u haar bij terugkeer naar Nigeria te moeten besnijden indien u op die plek wilt blijven en herhaalt u bij uw moeder in België te willen verblijven.

U verklaart bovendien dat de grootmoeder bij wie u verbleef in Nigeria inmiddels overleden is en u niet bij uw oom wilt verblijven omdat u door hen slecht werd behandeld en hij u zou willen laten trouwen (zie notities 1619625Z, p.4). Dit huwelijk vermeldde u niet voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2018 (zie verklaring volgend verzoek). U gevraagd of u voor de DVZ alle redenen heeft aangehaald waarom u een tweede verzoek indiende, stelt u dat niet te hebben kunnen doen en te hebben verteld dat uw grootmoeder stierf en dat u uw kind wilt beschermen. Gevraagd naar de andere redenen, herhaalt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking van uw dochter en geen plek te hebben om heen te gaan daar uw grootmoeder overleden is. U bevestigt meermaals dat er geen andere redenen zijn (zie notities 1619625Z, p.5). Wanneer u verder tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar de reden waarom u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende, verwijst u evenmin naar het geopperde huwelijk.

Daar u dit ogenschijnlijk onvoldoende belangrijk acht en het vermelden niet waardig vindt wanneer u wordt gevraagd naar de redenen van onderhavig verzoek, tast dat de geloofwaardigheid van het geopperde huwelijk dermate aan en werd het bijgevolg niet verder behandeld door de Commissarisgeneraal.

Dat u door uw oom zou worden uitgehuwelijkt terwijl u sinds uw vertrek uit Nigeria geen contact met hem heeft gehad (zie notities 1619625Z, p. 10 en p.11), is tenslotte weinig waarschijnlijk. Uw advocaat verwijst in de door haar opgestelde brief naar een gedwongen huwelijk met een man van 60 jaar u opgedrongen door de halfbroer van uw moeder. U gevraagd wat er in de brief van de advocaat staat, verklaart u het zich niet te herinneren maar dat het gaat over de redenen waarom u niet naar huis kan terugkeren. U gevraagd naar die redenen, verwijst u naar de besnijdenis van uw dochter, dat u gek zal worden bij terugkeer en u bij uw moeder in België wenst te blijven (zie notities 1619625Z, p. 23).

Verder dient opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw familiale samenstelling. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat uw grootouders langs moederszijde zich op datum van 14 maart 2017 in Okha bevonden (zie notities 1619625, p.11) terwijl in het kader van uw huidige verzoek wordt verklaard dat uw grootvader in 2014 stierf. U gevraagd of het de grootvader langs moederszijde betrof, antwoordt u initieel bevestigend. U ermee geconfronteerd dat in het kader van uw eerste verzoek problemen in 2016 werden aangehaald met diezelfde grootvader, blijkt uiteindelijk dat het uw grootvader langs vaderszijde betrof die in 2014 om het leven kwam en uw grootvader langs moederszijde – met wie u problemen zou hebben gehad waardoor u Nigeria verliet – in 2016 overleed (zie notities 1619625Z, p. 15). U verklaart dat uw grootvader langs moederszijde stierf nadat u Nigeria had verlaten en u dat te weten kwam toen u in Europa aankwam in 2016. U erop gewezen dat u dat in het kader van uw eerste verzoek niet vermeldde, verklaart u dat die vraag u niet werd gesteld en u de kans niet had om te zeggen of hij al dan niet leefde. **Het spreekt ten zeerste tot de verbeelding dat de persoon waarmee u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde problemen te hebben gehad die u ertoe zouden hebben gedreven om uw land van herkomst te verlaten, ten tijde van uw asielprocedure in België reeds overleden was en u besloot daar geen melding van te maken. Dit ondermijnt de reeds in het kader van het eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent uw familiale samenstelling.** Dat bovendien plotsklaps melding wordt gemaakt van een grootvader langs vaderszijde die in 2014 overleden zou zijn terwijl in het kader van uw eerste verzoek werd benadrukt niets te weten van uw vader, ondermijnt bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid verder (zie notities 1619625, p. 13). Ook verklaarde u voor de DVZ op 11 juni 2018 enkel contact te hebben met vrienden via het internet (zie verklaring volgend verzoek, vraag 20) terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde nog contact te hebben met uw zus Hope en dat regelmatig te hebben ('Soms maandelijks, soms twee keer per maand') (zie notities 1619625Z, p. 9). Met de door u vermelde vrienden voor de DVZ zou u niet langer contact hebben (zie notities 1619625Z, p.11-12). U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek nog af en toe contact te hebben met tante Sarah die in Benin City woonde (zie notities 1619625, p.17) terwijl in het kader van onderhavig verzoek wordt verklaard niet te weten waar tante Sarah woont omdat u geen contact had met haar aangezien u bij uw grootmoeder woonde en geen contact had met 'al deze mensen' (zie notities 1619625Z, p. 12). Dat uw grootmoeder langs moederszijde inmiddels overleden zou zijn, zijn overigens louter blote beweringen die geenszins gestaafd worden en waarvan de geloofwaardigheid door bovenstaande vaststellingen op losse schroeven komt te staan.

Dat u nergens terecht zou kunnen in Nigeria - iets wat gezien bovenstaande opmerkingen reeds betwijfeld kan worden - constitueert bovendien geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u meerdere familieleden heeft in Nigeria. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek bij tante Evie langs moederszijde in Benin City te hebben gewoond (zie notities 1619625, p.12) en in Nigeria nauw contact te hebben gehad met uw halfbroer langs vaderszijde Zacharia (zie notities 1619625, p. 19). Met tante Evie verklaart u een 3-tal maanden geleden nog contact te hebben gehad (zie notities 1619625Z, p.17), alsook met Zacharia nog contact te hebben. In België verblijft u bij uw moeder die voor huisvesting en dagelijks onderhoud zorgt aangezien u niet werkt. Niets wijst erop dat zij u die steun niet zou kunnen bieden bij terugkeer naar Nigeria. Net zoals in het kader van uw eerste verzoek werd opgemerkt, hebt u voldoende zelfstandigheid en onafhankelijkheid aan de dag gelegd wanneer u van Nigeria naar België reisde, alsook wanneer u binnen Nigeria (o.a. naar Delta, Lagos en, Abuja) reisde waaruit niet kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar Nigeria onmogelijk zou zijn.

U gevraagd naar nieuwe elementen in het kader van uw huidige verzoek, verwijst u naar psychologische problemen en niet terug te kunnen gaan naar die plaats.

U bijgevolg gevraagd wat u denkt dat er zal gebeuren bij terugkeer, stelt u soms te denken aan zelfmoord omwille van de stress en het trauma. U bijgevolg nogmaals gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Nigeria, herhaalt u te vrezen bij terugkeer zelfmoord te zullen plegen als u denkt aan alles wat u heeft meegemaakt om naar Europa te komen, o.a. de verkrachting.

U herhaalt omwille van uw psychologische aandoening niet te kunnen terugkeren naar Nigeria en soms de controle te verliezen. U verklaart wederom geen plek te hebben om naartoe te gaan en niet bij uw ooms te willen verblijven. Ter staving van uw psychologische problemen legt u een attest neer van Dr. Zapata (dd. 22/12/2017). In het attest wordt gewag gemaakt van een diagnose van post traumatisch stress syndroom (PTSD).

Het moet opgemerkt worden dat het vermoeden van PTSD gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas. Een arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens uiten over de oorzaak. Het betreft bovendien een weinig uitgebreid en weinig lijvig medisch attest. Uit het door u neergelegde attest blijkt bovendien niet dat een terugkeer naar Nigeria op basis van uw psychologische problematiek ondenkbaar/onmogelijk zou zijn. Het louter hebben van psychologische problemen houdt geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in bij terugkeer naar een land van herkomst. U verklaart vier keer naar de psycholoog te zijn gegaan en niet te weten waarom u ermee bent gestopt (zie notities 1816320, p.5). Dat u uw psychologische problematiek inroept als reden niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst terwijl u zonder reden de consultaties met een psycholoog in België stopzette, is weinig ernstig.

Het door u neergelegde paspoort heeft betrekking op uw identiteit dewelke niet ter discussie staat. Tenslotte hebben de door u neergelegde medische attesten van uzelf, uw dochter en uw moeder betrekking op de door u aangehaalde vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van uw dochter en worden zij bijgevolg in het kader van haar verzoek besproken.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Nigeria. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van O. V. (verder: tweede verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Nigeriaanse nationaliteit en u werd op 6 januari 2017 geboren te Charleroi. Uw moeder, O. B., verliet Nigeria in maart 2016. Op 9 december 2016 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Na uw geboorte op 6 januari 2017 werd u op de bijlage 26 van uw moeder ingeschreven waardoor het door uw moeder ingediende verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 30 maart 2017 een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van het subsidiair beschermingsstatuut genomen. Op 28 april 2017 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 8 september 2017 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 20 april 2018 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt u een vrees voor vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Nigeria. Tevens diende uw moeder op 20 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Bovendien dient u ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: een medisch attest VGV op naam van O. Valérie (Dr. Daniel, dd. 22/01/2018), een medisch attest VGV op naam van O. B. (Dr. Daniel, dd. 22/01/2018), een medisch attest VGV op naam van O. Joy (Dr. Daniel, dd. 22/01/2018), een medisch attest op naam van O. Valérie (Dr. Daniel, dd. 17/10/2018) en een begeleidende brief van uw advocaat Meester Van Vreckom van 29 maart 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd uw moeder en tevens uw voogd, O. B., gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangezien u te jong bent om te worden gehoord.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Er dient te worden vastgesteld dat u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) **onvoldoende elementen naar voor heeft gebracht, waaruit moet blijken dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.***

*Uw moeder verklaart in uw naam dat u niet naar Nigeria kan terugkeren uit vrees vrouwelijke genitale verminking te zullen moeten ondergaan. Er dient opgemerkt dat in het kader van het eerste verzoek van uw moeder O. B. – dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 als vergezellende minderjarige ook in uw naam werd ingediend – **geen gewag werd gemaakt van een vrees bij terugkeer naar Nigeria het slachtoffer te zullen worden van vrouwelijke genitale verminking. Dat deze vrees in het kader van uw eerste verzoek niet werd aangehaald, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan fundamenteel.** Gevraagd om welke reden deze vrees in het kader van een eerder verzoek niet werd aangehaald, wordt gesteld dat uw moeder nog niet van u was bevalen toen een verzoek werd ingediend, maar dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud wel het levenslicht had gezien (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities) 1816320, p.2). Bijgevolg gevraagd waarom bovenstaande vrees ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet werd aangehaald, stelt uw moeder vragen te hebben gekregen die aansloten bij haar verklaringen voor de*

Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) – toen uw moeder nog zwanger was van u. Toen uw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 9 december 2016 en wanneer de verklaring DVZ diezelfde dag werd opgesteld, was u inderdaad nog niet geboren.

Wanneer uw moeder echter op 2 februari 2017 werd gevraagd naar de redenen van haar verzoek om internationale bescherming en wat er werd gevreesd bij terugkeer naar Nigeria, was u dat wel. Desalniettemin werd er toen in uw hoofde geen vrees voor vrouwelijke genitale verminking aangehaald. Uw moeder herhaalt het de eerste keer niet te hebben genoteerd omdat het over haarzelf ging en er vragen werden gesteld met betrekking tot de door haar aangehaalde gebeurtenissen. Ermee geconfronteerd dat tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming verschillende keren werd gevraagd of er nog andere redenen waren waarom niet kon worden teruggekeerd naar Nigeria (zie notities dd. 14/03/2017, p. 26 en p.43), verklaart uw moeder nogmaals het over zichzelf en niet over u te hebben gehad. Haar gevraagd naar de reden, verklaart ze het niet te weten en te hebben geantwoord op vragen die werden gesteld aangaande haar verklaringen voor de DVZ. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 14 maart 2017 werd bovendien gevraagd of belangrijke dingen voor de DVZ niet werden verklaard – waarop uw moeder neen antwoordde (zie notities dd. 14/03/2017, p. 3). Ook werd in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de nu geopperde vrees voor vrouwelijke genitale verminking niet aangehaald (zie notities 1816320, p. 3). **Dat in het kader van uw eerste verzoek bovenstaande vrees niet werd aangehaald en hiervoor geen geldig excuus zich aanbiedt, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vermeende vrees ten gronde.**

Dat bovendien na het arrest van de RvV van 8 september 2017 - die een bevestiging vormde van de weigering van de vluchtelingenstatus en het subsidiair beschermingsstatuut door het CGVS - tot 20 april 2018 werd gewacht om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt eveneens uw vrees bij terugkeer naar Nigeria te zullen worden besneden. **Indien deze vrees zich werkelijk manifesteerde, mag redelijkerwijze worden verwacht dat uw moeder die in eerste instantie in het kader van haar eerste aanvraag had aangehaald en dat zij zich in tweede instantie zo snel mogelijk bij de bevoegde asielinstanties had aangemeld teneinde deze vrees bekend te maken – wat ze evenmin deed.** Hiermee geconfronteerd, wordt aangehaald dat er tijd nodig was om op zoek te gaan naar een advocaat die niet veel geld vroeg en dat de advocaat - daar uw moeder er niets van kent - haar aanraadt om zich aan te melden bij de asielinstanties. Aangezien u eerder een asielprocedure doorliep in België, kunt u niet hard maken niet op de hoogte te zijn geweest van de mogelijkheid tot het indienen van een (volgend) verzoek in België. Hiermee rekening houdend **dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming.** Van iemand die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk (opnieuw) aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

Gevraagd wie u bij terugkeer naar Nigeria zou willen laten besnijden, meent uw moeder dat uw oom Uye – bij wie zou worden verbleven bij terugkeer naar Nigeria – zou eisen dat u zou worden besneden. Ook voor de DVZ verklaarde uw moeder aangaande de besnijdenis haar oom(s) langs moederszijde te vrezen (zie verklaring volgend verzoek, vraag 21). Tenslotte staat ook in de begeleidende brief van de advocaat te lezen dat de halfbroer van uw grootmoeder O. Joy u zou willen laten besnijden. Uw moeder verklaart echter na haar vertrek uit Nigeria geen contact te hebben gehad met de bewuste oom waardoor de vrees voor vrouwelijke genitale verminking geenszins concreet is. Uw moeder, tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of er nog mensen zijn die uw dochter zouden willen laten besnijden, verwijst opnieuw naar uw oom. Pas nadat die vraag haar nogmaals –een 4de keer- wordt gesteld, verklaart uw moeder erg algemeen haar familieleden te vrezen en dat iedereen besneden is waardoor u zeker zal worden besneden. Gevraagd naar de reden, stelt uw moeder bij terugkeer bij haar oom te zullen verblijven en dat besnijdenis een verplichting is en dat iedereen in Edo state besneden moet worden (zie notities 1816320, p.7). **Uw moeder kan geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat haar oom u zou willen laten besnijden, uitgezonderd van hardnekkige beweringen dat het traditie is.** In tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, stelt uw moeder verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ook haar zus Hope vraagt of u al dan niet werd besneden. Uw moeder gevraagd of haar zus Hope u zou laten besnijden, stelt uw moeder dat u zal worden besneden indien u daar verblijft. Pas na herhaling, antwoordt uw moeder dat haar zus wilt dat u wordt besneden (zie notities 1816320, p. 9). Het spreekt echter tot de verbeelding dat uw moeder dit niet eerder, noch voor de DVZ, noch eerder tijdens het onderhoud voor het CGVS aanhaalde waar ze enkel vermeldde haar oom(s) langs moederszijde te vrezen. Ook verder in het persoonlijk onderhoud verwijst uw moeder wederom enkel naar haar oom (zie notities 1816320, p. 12).

Ook blijkt uit algemene informatie betreffende vrouwelijke genitale verminking in Nigeria (zie administratief dossier) dat de ouders, die een belangrijke rol spelen in het beslissingsproces, **de mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden.**

Uw moeder meent niet te kunnen weigeren omdat vrouwen geen zeggenschap hebben in zulke aangelegenheid (zie notities 1816320, p. 10). Bij een dreigende besnijdenis is het, volgens de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie, voor volwassen vrouwen en hun kinderen echter mogelijk om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij hulporganisaties. Uw moeder gevraagd of zij u tegen de praktijk zou kunnen beschermen indien ze zich elders in Nigeria zou vestigen, verklaart geen plaats te hebben om te verblijven en bij haar moeder in België te willen blijven. Desalniettemin geeft ze wel aan u elders in Nigeria tegen vrouwelijke genitale verminking te kunnen beschermen. Haar bijgevolg gevraagd waarom ze niet elders in Nigeria heen zou gaan ter uwer bescherming, stelt uw moeder in België te willen verblijven, er zonder inkomsten niet te kunnen verblijven en Nigeria te hebben verlaten omdat het er niet ok was (zie notities 1816320, p.11). **Uw moeder brengt geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat zij zich met u niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.** Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit informatie (zie administratief dossier) dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw moeder verklaarde hier in België te worden onderhouden door haar moeder (zie notities 1619625Z, p.3), en ziet de Commissaris-generaal niet in waarom uw grootmoeder niet de nodige steun zou kunnen bieden bij een terugkeer naar Nigeria. Ook werd in het kader van het eerste verzoek van uw moeder reeds vastgesteld dat er geen reden is om aan te nemen dat een interne hervestiging in Nigeria geen realistische optie is. Uw moeder woonde immers het merendeel van haar leven in Benin City en heeft verklaard reeds verschillende plaatsen in Nigeria te hebben bezocht. Zij slaagde er bovendien in van Nigeria naar België te reizen waaruit blijkt dat uw moeder voldoende zelfstandig en onafhankelijk is. Uw moeder heeft ook haar middelbaar onderwijs afgerond en werkte als kapster in Nigeria. Dat uw moeder niet over een netwerk zou beschikken in Nigeria, kan niet worden afgeleid uit haar verklaringen die bovendien geenszins eensluidend zijn (zie infra). Er worden geen dwingende redenen naar voor gebracht waaruit blijkt dat een interne hervestiging in Nigeria niet tot de mogelijkheden zou behoren.

Bovendien dient eveneens opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw familiale samenstelling. Zo verklaarde uw moeder in het kader van haar eerste verzoek dat haar grootouders langs moederszijde zich op datum van 14 maart 2017 in Okha bevonden (zie notities 1619625, p.11) terwijl in het kader van uw moeder haar huidig verzoek wordt verklaard dat haar grootvader in 2014 stierf. Haar gevraagd of het de grootvader langs moederszijde betrof, antwoordde ze bevestigend. Haar ermee geconfronteerd dat in het kader van haar eerste verzoek problemen in 2016 werden aangehaald met diezelfde grootvader, blijkt uiteindelijk dat het haar grootvader langs vaderszijde betrof die in 2014 om het leven kwam en haar grootvader langs moederszijde – met wie ze problemen zou hebben gehad waardoor ze Nigeria verliet – in 2016 overleed (zie notities 1619625Z, p. 15). Uw moeder verklaart dat haar grootvader langs moederszijde stierf nadat ze Nigeria had verlaten en ze dat te weten kwam toen ze in Europa aankwam in 2016. Haar erop gewezen dat ze dat in het kader van haar eerste verzoek niet vermeldde, verklaart uw moeder dat die vraag haar niet werd gesteld en ze de kans niet had om te zeggen of hij al dan niet leefde. **Het spreekt ten eerste tot de verbeelding dat de persoon waarmee uw moeder in het kader van haar eerste verzoek verklaarde problemen te hebben gehad die haar ertoe zouden hebben gedreven om haar land van herkomst te verlaten, ten tijde van haar asielprocedure in België reeds overleden was en zij besloot daar geen melding van te maken. Dit ondermijnt de reeds in het kader van het eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de familiale samenstelling.** Dat bovendien plotsklaps melding wordt gemaakt van een grootvader langs vaderszijde die in 2014 overleden zou zijn terwijl in het kader van haar eerste verzoek werd benadrukt niets te weten van haar vader en familie langs vaderszijde, ondermijnt bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid verder (zie notities 1619625, p. 13). Ook verklaarde uw moeder voor de DVZ op 11 juni 2018 enkel contact te hebben met vrienden via het internet (zie verklaring volgend verzoek, vraag 20) terwijl ze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde nog contact te hebben met haar zus Hope en dat regelmatig te hebben ('Soms maandelijks, soms twee keer per maand') (zie notities 1619625Z, p. 9). Met de door haar vermelde vrienden voor de DVZ zou uw moeder niet langer contact hebben (zie notities 1619625Z, p.11-12). Uw moeder verklaarde in het kader van haar eerste verzoek nog af en toe contact te hebben met tante Sarah die in Benin City woonde (zie notities 1619625, p.17) terwijl in het kader van onderhavig verzoek wordt verklaard niet te weten waar

tante Sarah woont omdat uw moeder geen contact had met haar aangezien ze bij haar grootmoeder woonde en geen contact had met 'al deze mensen' (zie notities 1619625Z, p. 12). Dat uw overgrootmoeder – de grootmoeder van uw moeder langs moederszijde – inmiddels overleden zou zijn, zijn louter blote beweringen die geenszins gestaafd worden en waarvan de geloofwaardigheid door bovenstaande vaststellingen op losse schroeven komt te staan.

Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Edo state**, de deelstaat waaruit uw moeder afkomstig is, **illegaal is** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten te wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Op de vraag of uw moeder al dan niet op de hoogte is of besnijdenis bij wet verboden is in Edo staat, verklaart uw moeder dat niet te weten en dat de meerderheid daar besneden is aangezien het traditie is. Uw moeder gevraagd of ze controleerde of het wettelijk is toegelaten, stelt ze dat iedereen in de staat Edo het doet en het bijgevolg is toegelaten. Haar erop gewezen dat het verboden is bij wet, wordt herhaald dat in het gebied van oorsprong vrouwelijke genitale verminking werd uitgevoerd en niet te weten of de wet al dan niet werd veranderd (zie notities 1816320, p. 12). **Het moet opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat uw moeder niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van deze wetgeving in haar eigen staat, en dat ze niet op zoek is gegaan naar deze informatie.** Bovendien duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zeker draagvlak met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State, zodat haar verklaring dat de traditie onmogelijk omzeild kan worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 24) op losse schroeven komt te staan. **Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.**

Uw moeder verklaart dat in Edo alle meisjes moeten worden besneden (zie notities 1816320, p. 6 en p.8). Uw moeder verklaart niemand in Nigeria te hebben gekend die niet werd besneden (zie notities 1816320, p. 9). Uw moeder geconfronteerd met het feit dat zeker niet iedereen in Edo State besneden is en er aldus mensen zijn die afstappen van de traditie en hun kinderen niet besnijden, stelt uw moeder dat je als Benin vrouw moet worden besneden (zie notities 1816320, p.8). Volgens de demographic and health survey (DHS) van 2013 is 24,8 % van de Nigeriaanse vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden. Er werd tevens gepeild naar de prevalentie bij meisjes van 0 tot 14 jaar, waaruit blijkt dat 16,9% van de ondervraagden hun dochters had laten besnijden. Het CGVS beschikt bovendien over informatie dat ongeveer 41.6 % van de vrouwen in Edo Staat besneden werd. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 59% van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden is. Tot slot beschikt het CGVS ook over informatie dat er in Nigeria generatie na generatie een duidelijke daling is van het aantal besnijdenissen (zie informatie administratief dossier). Uw moeder hiermee geconfronteerd, stelt ze daarvan niet op de hoogte te zijn en enkel te weten dat meisjes in de staat Edo moeten worden besneden (zie notities 1816320, p. 12).

De documenten - verschillende medische attesten van uw moeder, uzelf en uw grootmoeder – die worden neergelegd betrekking tot de vrouwelijke genitale verminking, tonen aan dat uw moeder zich engageert om u te beschermen tegen elke vorm van vrouwelijke genitale verminking. Dit engagement is van cruciaal belang aangezien een moeder een belangrijke rol speelt in het beslissingsproces. De door u neergelegde medische attesten tonen ten eerste aan dat u geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan, uw moeder O. B. een verminking type II heeft ondergaan met gedeeltelijke verwijdering van de clitoris en kleine schaamlippen en uw grootmoeder O. Joy een verminking type II heeft ondergaan met volledige verwijdering van de clitoris en kleine schaamlippen. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op vrouwelijke genitale verminking. **Hoewel het feit dat uw moeder en grootmoeder zelf vrouwelijke genitale verminking hebben ondergaan, kan wijzen op de toepassing van de praktijk in uw familie, ontslaat het u niet van de verplichting de vrees voor besnijdenis te concretiseren.**

In de door uw advocaat opgestelde begeleidende brief staat in overeenstemming met de informatie waarover het CGVS beschikt eveneens te lezen dat 'Enforcers are mostly women, primarily mother (especially those who were cut) and aunts, as well as highly respected women in the communities, including traditional birth attendants, local barbers, medical doctors, and health workers'.

Dienaangaande dient bovendien opgemerkt dat het echter niet kan volstaan om de nood aan bescherming aan te tonen met talrijke cijfers en statistieken over de praktijk van besnijdenis indien deze niet nader worden toegelicht. Ook de vermelding van de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Nigeria constitueert geen gepersonaliseerde en geconcretiseerde vrees bij terugkeer naar Nigeria.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Stukken van de verzoekende partijen

2.1.1. In een enig middel wordt aangevoerd dat een appreciatiefout gebeurde en wordt de schending aangevoerd van :

- "- het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;*
- het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;*
- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt."*

De kritiek van de verzoekende partijen op de bestreden beslissingen luidt als volgt:

"Vrouwelijke genitale verminking als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

Vrouwelijke genitale verminkingen vormen daden van vervolgingen gelinkt met genderspecten (artikelen 9 en 10 van de Richtlijn 2011/95 EU). Bij het beoordelen van dergelijke vrees en het bewijs daarvan moet er rekening gehouden worden met de "privé-karakter" van dit geweld en met de familiale, culturele en traditionele context waarin dit geweld zich voordoet."

Verzoekende partijen verwijzen naar de algemene situatie in Nigeria en brengen landeninformatie bij waaruit blijkt dat vrouwelijke genitale verminking (VGV) nog een brede praktijk is in Nigeria. Zelfs als VGV verboden zijn, blijven ze breed verspreid.

Verzoeksters stellen: *"Deze objectieve bronnen beschrijven een cultureel, sociaal en repressief context die vijandig is tegenover vrouwen."*

Vrouwen vormen in Nigeria een specifiek kwetsbare groep en een bijzondere voorzichtigheid moet genomen worden bij het behandelen van hun aanvraag tot internationale bescherming, namelijk bij het beoordelen van hun geloofwaardigheid en de analyse van hun vrezen door hen het voordeel van de twijfel te gunnen."

Inzake het profiel van de verzoekende partijen stelt het verzoekschrift:

"Verzoekster is een jonge vrouw en alleenstaande moeder. Ze werd slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking, zoals haar moeder en dit wordt niet betwist."

Verzoekster benadrukte in haar motiverende brief gericht naar Dienst Vreemdelingenzaken dat : "La situation de Madame O. en tant que mère célibataire peut également être une raison de subir des persécutions". Dit fundamenteel element van haar profiel werd niet geanalyseerd en er werd daarmee geen rekening gehouden. Naast het feit dat haar hoedanigheid van alleenstaande moeder haar mogelijkheden tot bescherming van haar dochter vermindert, is deze element ook een risico tot vervolging in se, aangezien de situatie van alleenstaande moeders in Nigeria en de discriminatie dat ze daar beleven (stukken 5 en 6).

Verzoekster heeft geen familie meer in Nigeria en zou niet redelijk elders kunnen wonen daar ze een alleenstaande jonge vrouw is zonder diploma. Ze zou een paria worden van de maatschappij die fundamenteel seksist en discriminerend is tegenover vrouwen."

Aangezien verzoekster besneden is en verzoekster's moeder ook, bestaat de risico dat Valérie hetzelfde zal moeten meemaken. Hun besnijdenissen bewijst ook dat verminkingen nog worden gedaan in de regio van Edo en dat het bestaan van een wetgeving die deze verbiedt daaraan niets verandert. Het feit dat verzoekster en haar moeder slachtoffer werden van zulke vervolgingen werd niet in aanmerking genomen om het specifiek profiel van verzoekster te benaderen, die dit niet hebben kunnen weigeren. Dit feit verhoogt de risico dat Valérie loopt en die op een objectieve manier moet geapprecieerd worden."

Omtrent de gegronde vrezen voor vervolging voeren de verzoekende partijen aan:

"(...) Besnijdenis in de Edo State

Tegenpartij is van oordeel dat de geloofwaardigheid van de vrezen ondermijnt zijn door het feit dat de besnijdenis in Edo State illegaal is en dat het feit dat verzoekster daarvan geen kennis heeft vragen doet rijzen."

Redenering van tegenpartij is moeilijk verstaanbaar voor verzoekster daar zij, alhoewel ze afkomstig is van Edo State, wel besneden werd, zoals haar moeder en dat dus de wetgeving daaraan niets veranderde. Waarom zou verzoekster op de hoogte zijn van een wetgeving die aan haar en aan andere vrouwen niet toegepast wordt? Verzoekster zelf en verzoeksters moeder hebben een besnijdenis moeten meemaken en de persoonlijk ervaring van verzoekster die geobjectiveerd wordt is van fundamenteel belang om de risico's van besnijdenis van Valérie in de Edo State te beoordelen. Het is niet omdat een praktijk verboden is dat deze praktijk ook niet meer voorkomt."

In tegenstelling tot wat verwerende partij vaststelt is verzoeker van mening dat niet kan worden besloten dat het mogelijk zou zijn een besnijdenis te voorkomen en dat verzoekster en haar minderjarige dochter van het voordeel van de twijfel moet kunnen genieten."

(...) Besnijdenis door haar familie

Verzoekster legt uit dat ze vreest dat haar Oom langs moederzijde haar zou verplichten Valérie te besnijden. Tegenpartij is van oordeel dat verzoekster geen argumenten naar voren schuift om uit te leggen waarom zijn Oom haar zou willen besnijden, dat deze beweringen enkel berusten op de "tradities".

Tegenpartij beoordeelt de verklaringen van verzoekster zonder de culturele en traditionele "background" van verzoekster in acht te nemen. Haar moeder werd besneden en ze werd ook zelf besneden. Het is dus "normaal" dat ze zou vrezen dat hetzelfde zou gebeuren voor haar dochter en dat dit zou gebeuren via de mannelijke figuur die nog leeft, namelijk zijn oom."

Verzoekster en verzoeksters moeder zijn al de slachtoffer van de traditie geweest en de positie van tegenpartij die de druk en het gewicht van de tradities relateert of vermindert schendt de voorzichtigheid en zorgvuldigheid dat nodig zijn bij het behandelen van dergelijke dossier."

Aangezien het profiel van verzoekster — alleenstaande jonge vrouw — is het geloofwaardig dat haar Oom haar dochter zou willen besnijden, zoals de andere leden van haar familie.

(...) Geen bescherming

Verzoekster zou zich tegen de besnijdenis van haar dochter niet kunnen verzetten daar, zoals ze het uitgelegd heeft vrouwen geen zeggenschap hebben in Nigeria. Verzoekster zou zich niet elders in Nigeria kunnen vestigen omdat ze een jonge alleenstaande vrouw is zonder steun en zonder inkomsten. Bij een terugkeer naar Nigeria zal ze onvermijdelijk in haar familie terechtkomen, en onder het gezag blijven van haar ooms. De argumenten die verzoekster naar voren bracht om aan te tonen dat ze zich niet elders zou kunnen vestigen werden niet in aanmerking genomen: verzoekster heeft geen inkomsten, ze zou daar geen steun vinden van familieleden daar haar moeder in België verblijft, ze is een alleenstaande moeder zonder netwerk.

Afleidende dat verzoekster genoeg onafhankelijk en zelfstandig is omdat ze van Nigeria naar België gereisd heeft is een te korte weg: ze was gedurende haar reis onderworpen aan smokkelaars, meermaals verkracht en slachtoffer van foltering.

(...) Late inroeping van de vrees

Tegenpartij hecht een disproportioneel belang aan het feit dat verzoekster dergelijke vrees niet tijdens haar eerste verzoek tot internationale bescherming heeft ingeroepen.

Verzoekster heeft meermaals uitgelegd dat haar eerste verzoek op haar eigen relaas stoelde en dat ze niet geadviseerd werd om dit uit te breiden naar de vrees van haar dochter.

De late inroeping van dergelijke vrees mag tegenpartij niet belemmeren om op een objectieve en grondige manier de risico tot vervolging te analyseren en kan niet de geloofwaardigheid ervan "fundamenteel ondermijnen". Dergelijk gevolg geven aan een vrees die tijdens een volgend verzoek ingeroepen werd, volgend verzoek die ontvankelijk verklaard werd, is disproportioneel. Het belang hiervan moet gerelativeerd worden.

Verzoekster had het erg moeilijk na het bevallen van haar dochter en heeft tijd genomen om een nieuw raadsman te raadplegen, wat de periode tussen 8 september en 20 april uitlegt."

2.1.2. Verzoekende partijen dienen op 18 februari 2019 een aanvullende nota in.

Eerste verzoekster brengt een psychologisch attest bij van 15 februari 2019. Uit dit attest blijkt dat verzoekster zwanger werd door een groepsverkrachting in Libië, PTSD heeft en hierdoor moeilijkheden heeft om haar rol van moeder op te nemen. Eerste verzoekster had door schaamte niet de mogelijkheid om te vertellen over de verkrachting en daaruit voortvloeiende zwangerschap.

Bij de aanvullende nota zijn ook nog gevoegd: een brief van 22 oktober 2018 gericht aan de verwerende partij waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij niet werd besneden en een psychologisch attest van 22 december 2017 inzake eerste verzoekster.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, "Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights", Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeksters in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. De eerste verzoekster houdt inzake haar profiel voor dat ze een jonge alleenstaande moeder is die geen familie meer heeft in Nigeria en dat ze niet elders kan wonen in Nigeria omdat ze geen diploma heeft.

De eerste verzoekster onderneemt echter niet de minste poging om de motivering te weerleggen die inzake haar familiale situatie en mogelijk vestigingsalternatief stelt:

*"Verder dient opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw familiale samenstelling. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat uw grootouders langs moederszijde zich op datum van 14 maart 2017 in Okha bevonden (zie notities 1619625, p.11) terwijl in het kader van uw huidig verzoek wordt verklaard dat uw grootvader in 2014 stierf. U gevraagd of het de grootvader langs moederszijde betrof, antwoordt u initieel bevestigend. U ermee geconfronteerd dat in het kader van uw eerste verzoek problemen in 2016 werden aangehaald met diezelfde grootvader, blijkt uiteindelijk dat het uw grootvader langs vaderszijde betrof die in 2014 om het leven kwam en uw grootvader langs moederszijde – met wie u problemen zou hebben gehad waardoor u Nigeria verliet – in 2016 overleed (zie notities 1619625Z, p. 15). U verklaart dat uw grootvader langs moederszijde stierf nadat u Nigeria had verlaten en u dat te weten kwam toen u in Europa aankwam in 2016. U erop gewezen dat u dat in het kader van uw eerste verzoek niet vermeldde, verklaart u dat die vraag u niet werd gesteld en u de kans niet had om te zeggen of hij al dan niet leefde. **Het spreekt ten zeerste tot de verbeelding dat de persoon waarmee u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde problemen te hebben gehad die u ertoe zouden hebben gedreven om uw land van herkomst te verlaten, ten tijde van uw asielprocedure in België reeds overleden was en u besloot daar geen melding van te maken. Dit ondermijnt de reeds in het kader van het eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent uw familiale samenstelling.** Dat bovendien plotsklaps melding wordt gemaakt van een grootvader langs vaderszijde die in 2014 overleden zou zijn terwijl in het kader van uw eerste verzoek werd benadrukt niets te weten van uw vader, ondermijnt bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid verder (zie notities 1619625, p. 13). Ook verklaarde u voor de DVZ op 11 juni 2018 enkel contact te hebben met vrienden via het internet (zie verklaring volgend verzoek, vraag 20) terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde nog contact te hebben met uw zus Hope en dat regelmatig te hebben ('Soms maandelijks, soms twee keer per maand') (zie notities 1619625Z, p. 9). Met de door u vermelde vrienden voor de DVZ zou u niet langer contact hebben (zie notities 1619625Z, p.11-12). U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek nog af en toe contact te hebben met tante Sarah die in Benin City woonde (zie notities 1619625, p.17) terwijl in het kader van onderhavig verzoek wordt verklaard niet te weten waar tante Sarah woont omdat u geen contact had met haar aangezien u bij uw grootmoeder woonde en geen contact had met 'al deze mensen' (zie notities 1619625Z, p. 12). Dat uw grootmoeder langs moederszijde inmiddels overleden zou zijn, zijn overigens louter blote beweringen die geenszins gestaafd worden en waarvan de geloofwaardigheid door bovenstaande vaststellingen op losse schroeven komt te staan.*

Dat u nergens terecht zou kunnen in Nigeria - iets wat gezien bovenstaande opmerkingen reeds betwijfeld kan worden - constitueert bovendien geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u meerdere familieleden heeft in Nigeria. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek bij tante Evie langs moederszijde in Benin City te hebben gewoond (zie notities 1619625, p.12) en in Nigeria nauw contact te hebben gehad met uw halfbroer langs vaderszijde Zacharia (zie notities 1619625, p. 19). Met tante Evie verklaart u een 3-tal maanden geleden nog contact te hebben gehad (zie notities 1619625Z, p.17), alsook met Zacharia nog contact te hebben.

In België verblijft u bij uw moeder die voor huisvesting en dagelijks onderhoud zorgt aangezien u niet werkt. Niets wijst erop dat zij u die steun niet zou kunnen bieden bij terugkeer naar Nigeria. Net zoals in het kader van uw eerste verzoek werd opgemerkt, hebt u voldoende zelfstandigheid en onafhankelijkheid aan de dag gelegd wanneer u van Nigeria naar België reisde, alsook wanneer u binnen Nigeria (o.a. naar Delta, Lagos en, Abuja) reisde waaruit niet kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar Nigeria onmogelijk zou zijn."

Voormelde motivering blijkt ook uit de beslissing die werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekster.

Aangezien deze motiveringen niet concreet worden weerlegd blijven ze onverminderd overeind en worden ze door de Raad overgenomen.

Omtrent de motivering inzake het laattijdig verzoek tot internationale bescherming wegens het risico op VGV, verweert verzoekster zich als volgt: *"Verzoekster had het erg moeilijk na het bevallen van haar dochter en heeft tijd genomen om een nieuw raadsman te raadplegen, wat de periode tussen 8 september en 20 april uitlegt"*. In de aanvullende nota van 18 februari 2019 verwijst ze naar PTSD en de kwetsbare situatie ingevolge de verkrachting en zwangerschap.

Verzoekster maakt echter niet concreet aannemelijk waarom zij een nieuwe advocaat diende te raadplegen noch waarom dit moeilijk zou zijn geweest ingevolge de bevalling. Waar eerste verzoekster aanvoert dat zij het slachtoffer werd van een groepsverkrachting in Libië moet worden vastgesteld dat dit element thans wordt ingeroepen terwijl eerste verzoekster reeds een aantal maal werd gehoord door de asielinstanties; van eerste verzoekster kan verwacht worden dat zij in het kader van de medewerkingsplicht en het vertrouwen in de asielinstanties dat inherent is verbonden aan een verzoek tot internationale bescherming, reeds vroeger melding had gemaakt van dit feit. Tevens ziet de Raad niet in waarom dit gegeven of de vermeende moeilijke psychologische situatie eerste verzoekster zou verhinderen om binnen een redelijke (en korte) termijn een volgend verzoek tot internationale bescherming te doen.

Derhalve blijft navolgende motivering inzake de tweede verzoekster onverminderd overeind:

*"Uw moeder verklaart in uw naam dat u niet naar Nigeria kan terugkeren uit vrees vrouwelijke genitale verminking te zullen moeten ondergaan. Er dient opgemerkt dat in het kader van het eerste verzoek van uw moeder O. B. – dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 als vergezellende minderjarige ook in uw naam werd ingediend – **geen gewag werd gemaakt van een vrees bij terugkeer naar Nigeria het slachtoffer te zullen worden van vrouwelijke genitale verminking. Dat deze vrees in het kader van uw eerste verzoek niet werd aangehaald, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan fundamenteel.*** Gevraagd om welke reden deze vrees in het kader van een eerder verzoek niet werd aangehaald, wordt gesteld dat uw moeder nog niet van u was bevallen toen een verzoek werd ingediend, maar dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud wel het levenslicht had gezien (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities) 1816320, p.2). Bijgevolg gevraagd waarom bovenstaande vrees ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet werd aangehaald, stelt uw moeder vragen te hebben gekregen die aansloten bij haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) – toen uw moeder nog zwanger was van u. Toen uw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 9 december 2016 en wanneer de verklaring DVZ diezelfde dag werd opgesteld, was u inderdaad nog niet geboren. Wanneer uw moeder echter op 2 februari 2017 werd gevraagd naar de redenen van haar verzoek om internationale bescherming en wat er werd gevreesd bij terugkeer naar Nigeria, was u dat wel. Desalniettemin werd er toen in uw hoofd geen vrees voor vrouwelijke genitale verminking aangehaald. Uw moeder herhaalt het de eerste keer niet te hebben genoteerd omdat het over haarzelf ging en er vragen werden gesteld met betrekking tot de door haar aangehaalde gebeurtenissen. Ermee geconfronteerd dat tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming verschillende keren werd gevraagd of er nog andere redenen waren waarom niet kon worden teruggekeerd naar Nigeria (zie notities dd. 14/03/2017, p. 26 en p.43), verklaart uw moeder nogmaals het over zichzelf en niet over u te hebben gehad. Haar gevraagd naar de reden, verklaart ze het niet te weten en te hebben geantwoord op vragen die werden gesteld aangaande haar verklaringen voor de DVZ. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 14 maart 2017 werd bovendien gevraagd of belangrijke dingen voor de DVZ niet werden verklaard – waarop uw moeder neen antwoordde (zie notities dd. 14/03/2017, p. 3). Ook werd in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de nu geopperde vrees voor vrouwelijke genitale verminking niet aangehaald (zie notities 1816320, p. 3). **Dat in het kader van uw eerste verzoek bovenstaande vrees niet werd aangehaald en hiervoor geen geldig excuus zich aanbiedt, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vermeende vrees ten gronde.**

Dat bovendien na het arrest van de RvV van 8 september 2017 - die een bevestiging vormde van de weigering van de vluchtelingenstatus en het subsidair beschermingsstatuut door het CGVS - tot 20 april 2018 werd gewacht om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt eveneens uw vrees bij terugkeer naar Nigeria te zullen worden besneden. **Indien deze vrees zich werkelijk manifesteerde, mag redelijkerwijze worden verwacht dat uw moeder die in eerste instantie in het kader van haar eerste aanvraag had aangehaald en dat zij zich in tweede instantie zo snel mogelijk bij de bevoegde asiinstanties had aangemeld teneinde deze vrees bekend te maken – wat ze evenmin deed.** Hiermee geconfronteerd, wordt aangehaald dat er tijd nodig was om op zoek te gaan naar een advocaat die niet veel geld vroeg en dat de advocaat - daar uw moeder er niets van kent - haar aanraadt om zich aan te melden bij de asiinstanties. Aangezien u eerder een asielprocedure doorliep in België, kunt u niet hard maken niet op de hoogte te zijn geweest van de mogelijkheid tot het indienen van een (volgend) verzoek in België. Hiermee rekening houdend **dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming.** Van iemand die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk (opnieuw) aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen."

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster(s) niet(en) dit te doen en gedurende meer dan zes maanden (na het arrest van de RvV van september 2017) talmde(n) alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Gelet op de aangevoerde nood tot internationale bescherming kunnen de bijgebrachte psychologische attesten geen afbreuk doen aan deze negatieve indicatie.

Inzake de persoon die tweede verzoekster zou besnijden, stelt het verzoekschrift dat het haar oom is die haar zal besnijden.

De bestreden beslissing in hoofd van tweede verzoekster stelt dienaangaande:

"Gevraagd wie u bij terugkeer naar Nigeria zou willen laten besnijden, meent uw moeder dat uw oom Uye – bij wie zou worden verbleven bij terugkeer naar Nigeria – zou eisen dat u zou worden besneden. Ook voor de DVZ verklaarde uw moeder aangaande de besnijdenis haar oom(s) langs moederszijde te vrezen (zie verklaring volgend verzoek, vraag 21). Tenslotte staat ook in de begeleidende brief van de advocaat te lezen dat de halfbroer van uw grootmoeder O. Joy u zou willen laten besnijden. Uw moeder verklaart echter na haar vertrek uit Nigeria geen contact te hebben gehad met de bewuste oom waardoor de vrees voor vrouwelijke genitale verminking geenszins concreet is. Uw moeder, tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of er nog mensen zijn die uw dochter zouden willen laten besnijden, verwijst opnieuw naar uw oom. Pas nadat die vraag haar nogmaals –een 4de keer- wordt gesteld, verklaart uw moeder erg algemeen haar familieleden te vrezen en dat iedereen besneden is waardoor u zeker zal worden besneden. Gevraagd naar de reden, stelt uw moeder bij terugkeer bij haar oom te zullen verblijven en dat besnijdenis een verplichting is en dat iedereen in Edo state besneden moet worden (zie notities 1816320, p.7). **Uw moeder kan geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat haar oom u zou willen laten besnijden, uitgezonderd van hardnekkige beweringen dat het traditie is.** In tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, stelt uw moeder verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ook haar zus Hope vraagt of u al dan niet werd besneden. Uw moeder gevraagd of haar zus Hope u zou laten besnijden, stelt uw moeder dat u zal worden besneden indien u daar verblijft. Pas na herhaling, antwoordt uw moeder dat haar zus wilt dat u wordt besneden (zie notities 1816320, p. 9). Het spreekt echter tot de verbeelding dat uw moeder dit niet eerder, noch voor de DVZ, noch eerder tijdens het onderhoud voor het CGVS aanhaalde waar ze enkel vermeldde haar oom(s) langs moederszijde te vrezen. Ook verder in het persoonlijk onderhoud verwijst uw moeder wederom enkel naar haar oom (zie notities 1816320, p. 12)."

De loutere herhaling in het verzoekschrift dat de oom van tweede verzoekster haar zal laten besnijden is niet afdoende ter weerlegging van voormelde concrete en pertinente motivering.

Eerste verzoekster stelt dat ze geen bescherming kan bieden aan haar dochter (tweede verzoekster) en verwijst opnieuw naar haar vermeende profiel als alleenstaande moeder zonder inkomsten.

Mede gelet op het hoger vastgestelde inzake eerste verzoeksters voorgehouden profiel en mogelijkheid tot hervestiging in Nigeria, blijft de navolgende motivering, aangezien ze niet aan de hand van concrete elementen wordt weerlegd, in hoofd van tweede verzoekster onverminderd gelden:

"Ook blijkt uit algemene informatie betreffende vrouwelijke genitale verminking in Nigeria (zie administratief dossier) dat de ouders, die een belangrijke rol spelen in het beslissingsproces, **de**

mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden. Uw moeder meent niet te kunnen weigeren omdat vrouwen geen zeggenschap hebben in zulke aangelegenheid (zie notities 1816320, p. 10). Bij een dreigende besnijdenis is het, volgens de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie, voor volwassen vrouwen en hun kinderen echter mogelijk om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij hulporganisaties. Uw moeder gevraagd of zij u tegen de praktijk zou kunnen beschermen indien ze zich elders in Nigeria zou vestigen, verklaart geen plaats te hebben om te verblijven en bij haar moeder in België te willen blijven. Desalniettemin geeft ze wel aan u elders in Nigeria tegen vrouwelijke genitale verminking te kunnen beschermen. Haar bijgevolg gevraagd waarom ze niet elders in Nigeria heen zou gaan ter uwer bescherming, stelt uw moeder in België te willen verblijven, er zonder inkomsten niet te kunnen verblijven en Nigeria te hebben verlaten omdat het er niet ok was (zie notities 1816320, p.11). **Uw moeder brengt geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat zij zich met u niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.** Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit informatie (zie administratief dossier) dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw moeder verklaarde hier in België te worden onderhouden door haar moeder (zie notities 1619625Z, p.3), en ziet de Commissaris-generaal niet in waarom uw grootmoeder niet de nodige steun zou kunnen bieden bij een terugkeer naar Nigeria. Ook werd in het kader van het eerste verzoek van uw moeder reeds vastgesteld dat er geen reden is om aan te nemen dat een interne hervestiging in Nigeria geen realistische optie is. Uw moeder woonde immers het merendeel van haar leven in Benin City en heeft verklaard reeds verschillende plaatsen in Nigeria te hebben bezocht. Zij slaagde er bovendien in van Nigeria naar België te reizen waaruit blijkt dat uw moeder voldoende zelfstandig en onafhankelijk is. Uw moeder heeft ook haar middelbaar onderwijs afgerond en werkte als kapster in Nigeria. Dat uw moeder niet over een netwerk zou beschikken in Nigeria, kan niet worden afgeleid uit haar verklaringen die bovendien geenszins eensluidend zijn (zie infra). Er worden geen dwingende redenen naar voor gebracht waaruit blijkt dat een interne hervestiging in Nigeria niet tot de mogelijkheden zou behoren."

De loutere vaststelling dat eerste verzoekster werd besneden hoewel ze uit Edo-staat afkomstig is evenmin dienstig ter weerlegging van de omstandige motivering inzake de prevalentie en mogelijke beschermingsmogelijkheden in de Edo-staat. Deze motivering luidt als volgt:

"Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Edo state**, de deelstaat waaruit uw moeder afkomstig is, **illegaal is** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Op de vraag of uw moeder al dan niet op de hoogte is of besnijdenis bij wet verboden is in Edo staat, verklaart uw moeder dat niet te weten en dat de meerderheid daar besneden is aangezien het traditie is. Uw moeder gevraagd of ze controleerde of het wettelijk is toegelaten, stelt ze dat iedereen in de staat Edo het doet en het bijgevolg is toegelaten. Haar erop gewezen dat het verboden is bij wet, wordt herhaald dat in het gebied van oorsprong vrouwelijke genitale verminking werd uitgevoerd en niet te weten of de wet al dan niet werd veranderd (zie notities 1816320, p. 12). **Het moet opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat uw moeder niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van deze wetgeving in haar eigen staat, en dat ze niet op zoek is gegaan naar deze informatie.** Bovendien duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zeker draagvlak met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State, zodat haar verklaring dat de traditie onmogelijk omzeild kan worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 24) op losse schroeven komt te staan. **Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.**

Uw moeder verklaart dat in Edo alle meisjes moeten worden besneden (zie notities 1816320, p. 6 en p.8). Uw moeder verklaart niemand in Nigeria te hebben gekend die niet werd besneden (zie notities 1816320, p. 9). Uw moeder geconfronteerd met het feit dat zeker niet iedereen in Edo State besneden is en er aldus mensen zijn die afstappen van de traditie en hun kinderen niet besnijden, stelt uw moeder dat je als Benin vrouw moet worden besneden (zie notities 1816320, p.8). Volgens de demographic and health survey (DHS) van 2013 is 24,8 % van de Nigeriaanse vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden. Er werd tevens gepeild naar de prevalentie bij meisjes van 0 tot 14 jaar, waaruit blijkt dat 16,9% van de ondervraagden hun dochters had laten besnijden. Het CGVS beschikt bovendien over informatie dat ongeveer 41.6 % van de vrouwen in Edo Staat besneden werd.

Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 59% van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden is. Tot slot beschikt het CGVS ook over informatie dat er in Nigeria generatie na generatie een duidelijke daling is van het aantal besnijdenissen (zie informatie administratief dossier). Uw moeder hiermee geconfronteerd, stelt ze daarvan niet op de hoogte te zijn en enkel te weten dat meisjes in de staat Edo moeten worden besneden (zie notities 1816320, p. 12)."

Voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet concreet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen. De toegevoegde landeninformatie en het attest dat tweede verzoekster niet besneden is, kan evenmin leiden tot een ander besluit.

Voorgaande vaststellingen leiden tot het besluit dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat tweede verzoekster het risico loopt op VGV in geval van terugkeer naar Nigeria.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De verzoekende partijen voeren geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde, alsook omwille van de niet-betwiste motivering inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS